

ORATIO

HABITA IN DECLARA

RATIONE MAGISTRORVM

optimarum disciplinarum

& artium,

A

IOACHIMO CAME

RARIO PABERGO.

IN QVA COPIOSA MENTIO

fit dignitate & doctrina præstantissimi viri

IOHANNIS HOMILII MATHEMATICI,

superiore anno mortui, Epicediis Epi-

taphiisque aliquot diuersorum

adiectis, Edita

LIPSIÆ, IN OFFICINA

VOEGELIANA.

ANNO

M. D. LXIII.

Ob. Č. II. 3913

Omnatissimus vir dignitate & doctrinae eruditione celebris, qui modo uice & loco Cancellarij huius Academiae, munere suo est perfunctus, & nobis copiam fecit exequendi reliqua, permissa potestate. is adolescentibus, quos productos in medio omnium astare cernimus, ut publica renunciatione ipsos opt. disciplinarum atq; artium Magistros declarari, & hoc honoris titulo augeri liceret: Is igitur ea quae huic actioni conuenire statuit, oratione enarrauit luculenta. Quae cum mihi dicendo sequenda sit, venit mihi in mentem eius, quod nuper Clarissimus quidam vir vnus ex summis meis iocans ille quidem aiebat, fore ut a me in hac nostra curatione expectarentur & verba & uina bona. In quo utroq; etsi vereor ne quam plurimos spes frustretur, Id tamen de verbis conabimur praestare, ne quem huius orationis nostrae auditorem fuisse paeniteat. De uino aut nihil possum policeri, cum quidem hac etiam parte opera diligentiae nostrae data sit. Sed iudicium totum aurium & palati futurum est. Quod ergo restat id quibusdam prius commemoratis, cum de studijs nostris, quorum ueluti praemia dignitatis nunc persoluuntur meritis, tum de his ipsis, quibus hoc nomine laus & praedicatio debetur: ita totam rem quasi ultimo actu renunciationis & tribuendorum insignium concludam. Ista mihi more maiorum & dicendo & agendo absol-

uenti, Magnifici, Amplissimi, Clarissimi, huma-
 nissimi viri, & ceteri qui adestis, vt benigne &
 placide operam dare velitis, qua reuerentia, quoq;
 studio par est, oro. Atq; de studijs nostris, quæ
 & eruditæ doctrinæ & opt. disciplinarum atque
 artium, & humanitatis, & vno nomine Græco
 Philosophica appellantur, quæ disputari aut dici
 possent ac deberent, ea, vt Virgiliani versus ver-
 bis vtar, omnia sunt vulgata prius. Nam nihil
 omissum aut præteritum est, de harum dignitate
 & vtilitate vel necessaria etiam cultura ad om-
 nem spem fructus in hominum vita, quin aliquot
 iam annis, vel ex hoc loco, verbose declamatum
 sit. Ne querelæ quidem siluerunt grauissimæ
 atq; iustissimæ de tanti boni, cuius vbertas quæ-
 dam in nostram atatem effusa esset, supina negli-
 gentia aut contemptu quoq; animaduertendo. Quæ
 sane referri modo a me & rursus veluti incul-
 cari non oportere existimo, ne quis illud mihi ad
 reprehendendum intorqueat, Crambe repetita.

ambrosius
 repetita
 uocat Iuuenia
 et alij, Jeda
 rationem præxi
 ro in medio
 tecum ut
 uideat

Et si difficile est manus abstinere ab ea parte quæ
 dolet

platonem
 f. h. l. o.
 prædicat
 Tempus
 hinc, cum
 significamus
 facere uerba

De dignitate quidem & splendore istorum stu-
 diorum sollicitari & anxie laborare, cum, vt aiunt,
 conclamatum sit, desinere nos par fuerit: Salutem
 & in miseria atq; humilitate conseruari vt con-
 cedatur, Si postulemus obsecrando obtestandoq;
 quis tam esse poterit immitis atq; durus, vt vel
 quæpiam ea hactenus, de q; ijs libere culpet
 q; mouent anim.

culpet uel non veniam certe dolori nostro dan-
dam esse arbitretur? Aristoteles, quem autorem
omnes docti semper in primis secuti fuere, id esse
ait in animo intelligentiam atq; mentem (ipse
νοῦς appellat) quod oculi sint in corpore. Est igitur
lumen animorum mens, quo extincto, obscu-
rato, impedito, tanquam in tenebris consilia actio-
nesq; humanas, ut in cecitate captos oculis er-
rare & allucinari necesse est. Quid autem idem
Aristoteles de mentis efficacitate & vi differit?
Habent, inquit, manus ea quibus instructæ sua
opera elaborent, habet & mens. De manuum
instrumentis nunc quæri nihil attinet, Sed Men-
tis tanq̄ fundi quod instrumentum est? Cogni-
tio, inquit Aristoteles, seu scientia, quam ipse
ἐπιστήμη vocat, sine qua nulla demonstrari po-
test Mentis utilitas. Ut etiam tibicini tibiæ, &
fidicini fides, ad utriusq; artis effectiones, soli v-
tiles sunt, & equi rei equestris perito, sic mentis
usus scientia & continetur & declaratur. Atq;
idem autor, nam eum nunc potiss. commentari
libet, si homo quæ res sit, interrogetur, censet aut
nihil hunc aliud nisi Mentem, aut Mentem ma-
xime, esse perhibendum. Quæ si vere affirman-
tur, quanto cum detrimento, ac potius pernicie
generis humani non modo despiciantur sed ne-
gligentius colantur opt. artium disciplinarumq;
studia, perspicuum est. Quin enim hæc scientiam

cognitionemq; quasi procreent, & procreatam
 foueant, educent, alant, tueantur, propagent:
 Si quis negat, eum par fuerit aliud quod hoc ef-
 ficiat atq; præstet demonstrare. Id cum repertu-
 rum esse neminem certo sit certius, solis studijs
 bonarum artium, & veluti conseri mentem scientia
 et huius incrementa procurari, & percipi fru-
 ctus, constare & esse probatum omnibus sanis de-
 bet. Iam, ~~si hoc animal prouidum, sagax, multi-
 plex, acutum, memor, plenum rationis & consilij,~~
~~quem vocamus hominem, vt ait Cicero, vel tan-
 tum vel maxime Mens est, Et hi sunt veluti oculi,~~
 quorum lumine si deficiatur, caligo vbiq; futura
 sit obscura atq; tetra, Neq; vsus tantæ & tam
 admirabilis facultatis conspicitur, extra cogniti-
 onem & scientiam, quæ excitatur & perficitur
 studij industriæq; diligentia ac opera, Sequitur
 nimirum, hoc diuinum donum doctrinæ inquam
 optim. disciplinarum atq; artium, maxima cum
 cura tuendum, neque vllam exercitationem po-
 tiorem hac ducendam esse. Nam sit absur-
 dum, respuere aut parui facere præstantiam &
 quemadmodum veteres gloriose locuti fuere, di-
 uinitatem generis sui, & eam vitam quæ secun-
 dum hanc degatur, & aliena atq; abhorrentia
 expetere ac consèctari. Cum præsertim id quod
 cuiusq; rei naturæ maximæ proprium est & fa-
 miliare, optimum illi rei iucundissimumq; & ui-
 deatur

deatur esse & sit re uera. His a nobis, quæ studio-
rum nostrorum bonitatem commendare non pa-
rum, ut opinor, possint, firma mediocrium ratio-
num conclusione expositis: Non fuerit fortasse
~~ineptum aut indecorum, Quoniam quasi merca-~~
~~tus quidam istorum studiorum apud nos habe-~~
~~tur, profiteri etiam atq; policeri, integras sine-~~
~~rasq; & præclaras veluti merces has proponi.~~
~~Et si enim laudatores suarum mercium putidi pu-~~
~~tantur, quod falso etiam multa commemorent,~~
~~cupientes, ut ait poëta, venales extrudere merces:~~
Recte tamen & utiliter cum indicatur tum ve-
ra prædicatione ornatur, id quod ad alios a se
quisq; ita peruenire vult, ut neq; is qui tradit
vituperetur, neq; qui accipit opinione & spe sua
fallatur. Quanquam profecto in talibus non tam
vana quam supervacanea esse præconia solent,
quod ipsa de se res loqui debeat, & quid offera-
tur atq; detur, statim suaq; sponte appareat.
Nos autem non negamus & alibi veluti officinas
sapientiæ reperiri locupletes, & patere ludos
egregie instructos, cum tamen speremus, nostra
instituta nostrosq; apparatus spernendos non esse,
vel ordinis & cuiusdam directi itineris causa,
quod ingredi conficereq; oporteat tendentes ad
cognitionis & scientiæ non speciem neq; opinio-
nem, sed veritatem & cum hac coniunctam lau-
dem, non inanem, sed solidam. At enim pauci or-

dinem hunc seruant, & exequuntur iter istud. Eo scilicet præclarior paucorum illorum est fortuna, quo rarior. Semper autem & ubiq; in terris superant numero deteriora. Non enim vulgaris & trita res est tam perspicere quid sit optimum atque rectissimum, quam demonstratum hoc amplecti & tenere. Rationem omnino & ordinem doctrinæ apud nos, nisi obtrectando & calumniando, reprehendere poterit nemo. De ijs vero qui publicæ doctrinæ præfecti sunt, verba me facere non decet hoc loco, ne nostri honoris & propriæ laudis præco sim, quod pudore prohibitos quondam in ludis gymnics ipsos præcones faciendum non putasse accepimus. Nescio etiam quo pacto hæc laudatio quasi detrahere aliquid velle de existimatione aliorum videri posset, Et complecti veluti Stheneli Homericam ostentationem,

ἡμῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνοves εὐχόμεθ'
εἶναι.

Hoc tamen licebit sine inuidia, vt opinor, & semper & ad omnes affirmare, Et rationem ordinemq; constitutæ apud nos doctrinæ publicæ, bonum esse atq; præclarum, Et Magistros huius, quibus administratio illius est commissa, cur aliquis despiciat, causam me non reperire: Sed de præsentibus ac uiuis siluisse fuerit melius. Unius (qui superiore anno decedens ex hac vita com-

munita

munitatis nostræ exiſtimationem nonnihil dimi-
 nuit) meminiffe non liceat fortaffe tantum, ſed
 deceat uel etiam oporteat. Etsi enim illud dam-
 num ita eſt ſucceſſione compensatum, vt in hac
 etiam parte nihil deſideretur, neq; vlla poſt in-
 ſtaurationem labes appareat: Tamen nunc quoq;
 memoria Iohannis Homilij venerabilis eſt bo-
 nis & doctis vniuerſis, neq; in eo genere studio-
 rum, quæ ille potiſſimum profitendo coluit, ex-
 cellentes quoque, non fuiſſe eum artium harum
 principem conſitentur. Equidem meam, propter
 neceſſitudinem quæ inter nos fuit, glorioſam de
 illo prædicationem minus ponderis habere poſſe
 intelligo, ſed cum & ipſe optimarum artium disci-
 plinarumq; cognitionem doctrinamq; profitear,
 & de his iudicium facere audeam, quia certe
 tam longo tempore, in ſtudio illarum tota ætate
 conſumta, proficere aliquid debui: Quid ego ſen-
 tiam plane & libere dicturus ſum. Non habuit
 profecto parem collega noſter, & ſocius studio-
 rum, Iohan. Homilius gregis ſui quenquam vel
 acrimonia ingenij vel animi attentione, uel labo-
 rum industria, vel diligentia cogitandi, vel operum
 effectione. Quæ tamen, vt morte Proteſilai ait
 Homerus non modo coniugem ipſius viduam, ſed
 ὄρφανον quoq; ἠμετελῆν fuiſſe relictam, ſic illo e medio
 ſublato vna cum ſuis deſtitutis, imperfecta non
 pauca iacent, quædam absoluta requirunt benigni-
 tatem

tatem & curam eorum a quibus in lucem proferrantur. Quo minus autem hæc doctrinæ pars comprehendens eas disciplinas, quæ proprie mathematicæ appellantur, quia his scientiæ & cognitionis eruditæ atq; liberalis vis omnis continetur: Ea igitur quo negligentius colitur, hoc magis ab intelligentibus & ijs, qui opem ferre & sustentare casum illorum possent, fulcienda atq; conseruanda erat. Sed (nostra enim querela non emendabitur perversitas) hæc omittantur. Quia autem operum Homilij facta est mentio, non arbitratus sit aliquis, me de speciosis illis operibus Mechanices & Gnomices & Metrices, inq; primis Gærodætices artis tantum loqui, De solarijs inquam admirabili solertia & incredibili varietate descriptis, de conuersionibus orbium cælestium & cursibus siderum qui in cælo perficiuntur, imitatione artificiosissima simulatis atq; expressis, vt quemadmodum de Sphæra Archimedis scripsit Cicero, cum Lunæ, Solis, quinq; errantium motus in sphæram illigasset, efficeret idem quod ille, qui in Timæo Platonis Mundum ædificauit Deus, ut tarditate & celeritate dissimillimos motus vna regeret conuersio. In quo tamen genere fabricationem Homilij maximus & non modo virtute præstantissimus, sed sapientia quoque excellentissimus Imperator Diuus Carolus Philippi F. Maximiliani Nepos, tanti fecit, vt &

opus illius cunctis alijs quæ penes ipsum eo tempore essent innumerabilia, anteferet, & autorem maiestatis suæ præcipuo favore complecteretur, & diu multumq; apud se versari vellet, partim vt operis rationem & vsus penitus ipso demonstrante perspiceret, partim vt de sua etiam sententia illud augetur & exornaretur. De quo ex ipso audita oratione copiosa & præclara exponi possent. Quæ etsi ad laudem Homilij amplificandam pertinent, hoc tamen tempus & actio instituta exponi non patitur. Scimus in consilijs secretis, inter sermones quos haberet Imperator cum intimis suis, sæpe astitisse neq; dimissum esse Homilium. Scimus non modo aditum illi in conclave Imperatoris, sed ad cubile etiam patuisse. Eamq; ob rem Philippus Melanchthon qui Homilium imprimis diligebat & faciebat plurimi, ioco familiari, Imperatorem ~~Carolus~~ discipulum ipsius appettabat. Non etiam ostentantur modo a me ad Homilium celebrandum, multiplicia atq; diuersa dimensionum, obseruationum, velutiq; metationum celi & terræ organa, quæ etiam noua quedam ab illo composita fuerunt, exquisitissima ratione, & cura singulari, quibus ingenio diuino præditum illustrissimum principem Electorem Augustum, Principem & patronum nostrum Clementissimum adeo delectatum comperimus, vt non modo honorifica esset existi-

matio

matio de Homilio ipsius, sed vix alio magis quam hoc familiarius vteretur. Nam si addam, peperisse istarum rerum noticiam Homilio, non famam modo bonam, sed emolumenta quoq; simulq; dignitatis & facultatum incrementa addidisse, Vulgaris admodum laudationis præconium hoc facturum sim. Cum ista quamvis vulgo prima habeantur, & fieri maximi soleant, non sint propria virtutis & sapientiæ præmia, quæ plerunq; maxima & cumulatiflima contingunt indignissimis, vel meritis etiam sæpenumero præripiuntur ab ijs, quibus illa nequaquam debentur, sed qui vel illis Hesiodæis *καὶ φλοῖος τε καὶ ἰοικότες*, alienis laboribus parta commoda depascunt, vel qui eas operas dant, quibus sibi non Reip. seruiunt, quasq; non dedisse, esset interdum melius. His igitur nominibus Homilium nostrum non laudo, neque memoriam eius quasi consecrari posse dico. Quæ sunt igitur alia ampliora & speciosiora? Utinam æterno Deo visum fuisset, vt ab ipso quædam horum perpolirentur, quædam iam absoluta ederentur, non relinqueretur scilicet nostræ prædicationi locus, sed de se & pro se res ipsa loqueretur. Verum de alijs nihil modo dicam: Unum certe est memorabile & admirationem pene superans, & eiusmodi vt neq; acumine mentis comprehendendi, neque cogitationis sagacitate euolui, neque disse- rendi subtilitate explicari, neq; manuum industria designa.

designari potuisse videatur, quo lucis umbra, quacumq; illa sit, & quomodocumq; hæc iaciatur ac cadat, geometricæ scientiæ veritate, cuius, vt scimus, argumentationes non suadent sed cogunt assentiri, demonstratur. Non me fugit mentionem istam neq; splendidam esse, neq; magnopere quorundam animos commouere posse. Sunt enim istæ res eiusmodi, vt non verborum copia commendari, sed suapte bonitate placere velint; neq; disputando sed vsurpando præclaræ esse videantur. Verum, vt spero, hoc opusculum, mole quidem paruum, sed precio ingens, aliquando in lucem proferetur, reperto harum artium non modo admiratore sed patrono quoq;. Tum igitur, secundum versum quendam veterem cuiuscumq; sane, non malum profecto neq; ineptum tam compositione quam sententia, futurum est, vt

Autorem commendet opus non garrula lingua.

Erat autem in promptu, de Homilij prudentia, humanitate, fide, rerum communium cura, & diligentia priuatarum, quam longissimam habere orationem. Non enim tantum summis viris, scientiæ eum copia, sed morum comitas & vitæ integritas, & modestia atq; pudor curiositatisq; fuga et circumspectio in omnibus rebus & actionibus, conciliauit & fecit vt non solum carus sed familiaris quoq; esset. Verum hæc attigisse satis sit. Nostris enim rebus & huic actioni opportu-
nior

nior conuenientiorq; est doctrinæ & eruditionis gloria, quæ in Homilio fuit uera atq; solida, quamq; ille directo itinere procedendo consecutus est. Isto studij industriæq; pulcerrimo edificio supra firmissimum fundamentum extructo, id quod in festinatione quadam perueniendi ad summum, vel inertia vel præpostera opinione a plerisq; negligitur, Utriusq; linguæ Græcæ & Latinæ fuit sic peritus, ut mediocri facultate quicquid vellet describere hoc vel illo sermone sciret atq; posset. Asperserat Hebraicarum quoq; literarum non prorsus vulgarem cognitionem, sed hanc usu non percoluit. Dialecticæ quidem vel scientiæ vel artis vel facultatis, quæ in ipso non vulgaris ac communis copia, sed plane vbertas & diuitiæ, ut ita loquar, fuerint, cum ex alijs disputationibus eius, tum edita oratione intelligi facile potuit, quam de argumentationum conclusionibus, & harum causis, & natura συλλογισµῶν, quæ sunt rationum in differendo complexiones, aliquando ex hoc ille loco pronunciauit. Omnino quale sit ordine progredi discendo, & cursum certum in studijs tenere, nemo nouit nisi qui experiendo comperit. Et quoniam cum laboriosum tum inexploratum est, a quam plurimis non valde curatur. Neq; putet aliquis, tantummodo ad attingendam quasi metam earum artium in quarum humilitate, ut creditur, nostræ communitatis professio consistit, prodesse

desse & custodiam ordinis & in ascendendo graduum conseruationem. Etsi enim in hac tenuitate scholastica magis ista attentio conspicitur, Non tamen dubium est, quin ad omnem maximæ etiam dignitatis & excellentiæ splendorem, & in quocunq; genere perfectam bonitatem illa magnopere pertineat. Quo loco rursus tristitiæ causa datur, recordatio dignitate & doctrina clarissimi viri, & eximij Medici Matthæi Heusleri, collegæ fratris loco mihi dilecti, cuius superioribus dieb. funus celebri conuentu est cohonestatum. Quem nemo nostrum ignorat, quo ardore animi in ea studia incubuerit, quæ bonarum artium & humanitatis nomen habent. Non ille quasi euolans ad salutaris artis hominum in terris vitæ professionem, super nominis dignitate & honoris titulo tanquam arbore auicula consedit, sed multis vigilijs & sudoribus longo difficiliq; & arduo itinere ad illam altitudinem nitendo peruenit, vt cum Medicinæ totius esset peritissimus, in vna tamen parte illius, quam a secandis corporibus animantium *ἀνατομικῆς* appellarunt, perpaucos similes, superiores nobis quidem notos in Germania nullos, habuisse videatur. Itaq; decessione hinc ipsius damnum ingens fecisse Academiam nostram omnes docti ac boni intelligunt & cum dolore confitentur. Atq; hic quidem omnium est nostrum luctus proprius & peculiaris. Non possum

sum autem me continere, quin redeunte verten-
dis anni die, quo post suauissimæ consuetudinis
nostræ vsum integer discedens Iohannes Stigelius,
domi suæ post paucos dies mortem obiit, cum ma-
gno dolore & tristi desiderio amissi talis amici,
deplorem istud decus & firmamentum ereptum
studijs nostris. Ille enim etsi externus, non tamen
alienus fuit, sed noster, ac si quis alius. Sentio au-
tem me & diei & actioni lætæ iamdudum mœsti-
ciam admiscere, sed memoriam virtute, sapientia
& eruditione litterarum, optimarumq; discipli-
narum atq; artium ab ijs, qui se non leues neq; fu-
tiles perhiberi cupiunt, conseruari equum est, &
eandem celebrari, ad incitandos animos adole-
scientiæ, vt & ipsi ad similem laudem contendere
velint, prodest. Itaq; vt Cato apud Ciceronem,
non vereri se dicit, ne sepulcra legens perdat me-
moriam: Sic nihil obstare mihi oportere censui,
quo minus mentionem honorificam facerem eo-
rum, quorum meritis deberetur memoria a nobis
grati animi sempiterna. Neq; iniucundam aut
molestam hanc vlli fuisse confido, cum quidem
hinc ad eorum quibus dignitas Magistrorum ar-
tium bonarum decernenda est, serie quadam de-
ducatur oratio. Nam & hos pariter decurrentes
spacium liberalis studiij, ad veram gloriam aspi-
rando niti constat. Qui cum vniuersi in eadem
quasi palestra versati exercitatiq; & ex eodem
ludo

~~Nam gemis et precibus, et non fecimus usi
 Vix ea mea uoce, sed cuius ga uetulae A. d.
 Esse Iouis praesepos, ¹⁵ nostri quoque sanguinis auctore
 Iuppiter est,
 ludo prodeuntes, mercedem uigiliarum & Iudo-
 tyndemij gra-
 rum petant, non concionabor de genere aut patria
 Hispanis) ab, it
 aut fortunis ullius, que quibusque similia, sapien-
 tissimus ^{Ulysses} vir apud Poëtam censet uix nostra pu-
 tanda, quia non fecimus ipsi. Hoc predicabo, hoc
 Ouid. in 13
 Metamorph
 commemorans laudabo, hanc propriam ipsorum
 celebrabo gloriam, Quod ueritatem religiose pie-
 tatis amplexi sint, Quod eruditionem doctrinae li-
 beralis adamauerint, quod in studio illius ordine,
 rationeque & uia processerint, quod gradibus qui-
 busdam ad existimationem bonam & nominis
 quendam splendorem ascenderint, non uagati sint
 animis neque exiliendo fastigium hoc quatecun-
 que scholasticae dignitatis arripuerint. Istam laudatio-
 nem ipsis gratam, molestem nemini, huic loco con-
 gruenter maxime esse confido.~~

Atque ita deinceps cetera quae requirit functio
 muneris mei peragam, & autoritate uocis pub-
 licae, loco & uice communitatis studij bonarum
 artium in hac Academia, eos qui hac expectatio-
 ne & spe huc producti sunt, ornabo pulcherrimo
 titulo dignitatis egregiae, ut nominentur posthac
 & sint optimarum disciplinarum & artium Ma-
 gistri, facta quidem copia, quemadmodum audi-
 tum est, concessione maioris & legitimae potesta-
 tis, ut fieri liceret. Accedetis igitur uos huc pro-
 pius & in hunc altiore uobis instructum locum
 ascendetis, ut executus ea quae consuetudine scho-
 lastica

lastica geri in tribuendis petiti honoris insignibus solent, ita iudicium communitatis de uobis nostræ, me renunciantem declaretur.

Ac communicatur nunc adeo uobiscum hæc cathedra, locus editior, unde docentis oratio commodior & discipulis opportunior habeatur, ut iam cæteris huius ordinis & loci uos adiungi, & dignitate nominis cum his adæquari, & hanc excellentiam uobis tuendam esse sciatis.

Addo decus & ornamentum uiolaceæ purpureæ uetus gestamen ordinis istius. Attribuo & aureos annulos, qui etsi uulgo iam gestantur, tamen uestrum deinceps hoc ius est futurum.

Libros etiam optimorum sapientiæ & doctrinæ liberalis autorum uobis tradens committo, clausos illos quidem & uestra cura aperiendos & euoluendos assiduitate, ut inde cum uobis tum alijs utilia, & societati hominum salutaria præcepta proferantur.

Postremo, quod feliciter euenire uelit æternus DEVS, Pater Domini & Saluatoris unici nostri IESV CHRISTI, qui filius est ipsius $\rho\gamma\iota$ $\lambda\omicron\gamma$ & $\sigma\omega\alpha\iota\delta\iota$, una cum Spiritu sancto vnus, solus, uerus Deus: Ego Ioachimus Camerarius Pabergensis, Decanus communitatis studij bonarum artium, autoritate illius mihi hoc tempore concessa, Te Andream Neandrum Lobouianum, Iohannem Schengium Hanensem,

Philip-

Philippum Seidlerum Glashutensem,
 Petrum Cracouium Lucensem,
 Adrianum Schroderum Reualiensẽm,
 Simonem Sthenium Lomacensem,
 Laurentium Landspergium Freipergensem,
 Christophorum Rosam Schnepergensem,
 Casparem VValtherum Annæpergensẽm,
 Martinum Gasserum Plauensẽm,
 Laurentium Mathesium Planensẽm,
 Bartholomæum Gregorium Oschazensẽm,
 Vos inquam vniuersos & singulos, Ego, opt. ar-
 tium & disciplinarum, quæ est uno nomine Phi-
 losophia, Doctores facio, creo, & Magistros doctri-
 nae eruditæ ac liberalis esse deinceps iussos renun-
 cio. Atq; tribuo vobis potestatem & ius, omnia
 munera scholasticarum functionum uestro loco ex-
 equendi, & peragendi quicquid huic conditioni &
 ordini conuenit, tam apud nos quam alibi. Quæ
 dignitas & potestas & huius iuris tituliq; pro-
 prietas, vobis, Quod Ecclesiæ Christi, Reipublicæ,
 Academiæ, & ordini vestro vobisq; singulatim
 faustum, felix fortunatumq; sit, à me decernitur
 & tribuitur, in nomine æterni Dei, Pa-
 tris, & Filij, & Spiritus
 sancti.

B 2

IOHANNI

IOHANNI HOMILIO MEM-
MINGENSI OPT. ARTIVM DOCTRI-
na præstanti, Mathematicarumq; disciplinarum
inprimis perito, qui Lipsiæ mortuus est,

Prid. Id. Iulij, Anno Christi,

M. D. LXII.

INferior Siculo qui non fuit arte Magistro,
Quoq; Tarentinum est nobile ciue solum,
Quæ celumq; suis spacijs metitur humumq;,
Astrorum tentans ars, pelagiq; uias:
Sub tumulo tegitur, perfunctus, Homilius, isto,
Vitæ quinq; annis & quatuor decies.
Tempore quam sane ille breui degendo peregit,
Sed longam uarijs sollicitudinibus.
Et iam post curasq; graues magnosq; labores,
Spes erat huic, parta posse quiete frui.
Et colere ingenuas, quas semper amauerat, artes:
Coniugio & letus cœperat esse nouo,
Etsi leticiam mortis turbauerat istam
Unius natæ funus & alterius,
Quem forti conans animo superare dolorem,
Doctrinæ totum se studijsq; dabat,
Ingenij & claros fœtus proferre parabat,
Et famam laudis multiplicare suæ:
Tabifico cum Parca malo decedere fessum
Iussit, & æterna deinde quiete frui.
Nec Caroli amplius eximio gaudere fauore,
Non Augusto operis complacuisse suis.

Nunc

*Nunc luctum ille suis desideriumq; reliquit,
 Et grauis est studijs facta ea plaga bonis.
 Quid tamen vtilius tali contingeret ipsi
 Tempore, credibile est, morte fuisse nihil.
 Idq; Dei planum fecit sententia, morbum
 Hoc desperatum cedere sine iubens:
 Quo placidoq; pioq; in terris tempora vitæ
 Chryste tuum clausit numen opemq; uocans,
 Impendi & sumtus popularibus atq; propinquis
 Post mortem mandans suppeditando suis,
 Ex sibi quæsitis, artes qui discere vellent,
 Copia quarum homines non sinit esse rudes.
 Nil longum est præfinitus cui terminus hæret,
 Cũctaq; tũc bona sunt, clausula quãdo bona est.*

*Ioachimus Camerarius
 Pabeperg. Genero S. F.*

TVMVLVS IOHANNIS

Homilij.

*Q*uem Dux Augustus, quem Cæsar magnus
 amauit,
 Eximium ingenio moribus atq; uirum:
 Quo situs est vita perfunctus Homilius, illo
 In tumulo tumulum docta Matthesis habet.

*Georgius Fabricius
 Chemnicensis F.*

*AD TVMVLVM CLARISS. ET
 præstantiss. viri Iohannis Homilij Memmingen-*

*sis Mathematicarum disciplinarum Professoris
in Acad. Lips. celeberr. Luctus Andreae
Ellingeri Medici.*

SI lugere pium est, quoscunq; in funera tandem
Demersit subiti siue inclementia fati,
Seu saevi lenta uis morbi tabe peremit,
Nondum vlla insignes illos virtute vel arte:
Est lugere pium certe magis, atque decorum,
Præstantes summosq; viros, sapientia quorum
Et virtus pietasq; & honesto in pectore candor,
Ingenij lumen, doctrinæ copia, uisq;,
Et morum integritas miro sibi iunxit amore
Officiosa sui memores fecitq; merendo
Patres & populum, Regesq; & subdita regna,
Illustresq; Heroas & alta in sede Monarchas.
Talis cum fuerit præclarus Homilius, ille
Dilectus Ioachime tibi gener, omnibus ille
Et venerabilis & carus, quo tempore longo
Non maius meliusue habuit diuina Mathesis
Ingenium, sapiente haud indignū Hellade quondā
Doctaq; Italia florente. Opera ardua mentis
Quæq; labor manuum effecit celi æmula cursus
Astrorumq; vagis obeuntum motibus orbes
Et lingua monumenta huius perfectæ in vtraq;,
Posteritas, ueniensq; olim admirabitur ætas.
Quis, nisi cui scopulis mæs durior omnis et expers
Humani est cultus, non afficiatur acerbo
Interitu & prematuro excellentis Homilij?

Quem

Quem summis gratū ordinib. summos ad honores
 Splendor doctrinæ euexit, solertis & vsus.
 Ingenij. cuius longe diuinior ortus (plos,
 Quā multorū hominū fuit. Unde insignia & am-
 Virtutis precium, titulos, illustre & adeptus
 Cæsaris inuicti magno id tribuente fauore,
 Nomen, cui rerum potienti primus adesse,
 Et totum radio solitus describere mundum est.
 Tandem Saxonici fausto pede principis aulam
 Accessit, multumq; inclaruit, Electoris,
 Regna per Augusti festa florentia pace,
 Suauiter in cuius complexu hærere, nec unquam
 A latere illius discedere, pulcra professus
 Siue tua Euclides, tua seu Ptolemæe reperta.
 Nec minus interea Philyreum propter Elistrum
 Diuine hæc eadem pueros grandesq; docebat.
 Quo magis extinctum Respublica mæret, eundem
 Consilij comitemq; requirens ensifer Heros
 Pectore vix celat magnum indignante dolorem.
 At proceres vtriusq; scholæ, tam qua ruit ingens
 Albis, quam parui qua flumen manat Elistri,
 Squallentesq; greges & mæsta examina circum
 Errantes videas decus & commune querentes
 Amissum : Tumido assurgentes alueo & amnes
 Mistas cum lacrimis undas vehere, omnia late
 Et nemora & saltus vlulantum plena querelis
 Nympharū, & planctu ualles resonare recuruas.
 Quin terrarum vbicunq; boni doctiq; morantur,

Idem vrit dolor afflictos. Hinc Rhenus & Ister
 Dant gemitus, Ciuē ipsa suū Memminga reposcit,
 Argentina sui ludi & deplorat alumnum.
 Sed frustra. neq; enim: celi te regia ciuem (tes
 Postq̄ habet, unde mare immensum terrasq; iacen
 Despectans, molem exiguam miraris & vni
 Vix pugno æqualem: fletus lamentaq; curas
 Tristia, nec quicquam toto quæ pectore fundunt
 Et socer egregius nostro clarissimus æuo
 Præceptor, summumq; decus Germanidos oræ,
 Affinesq; boni, longe & mæstissima coniunx.
 Quid tibi seua tamē nisi uitæ incommoda ademit
 Mors populata artus sicci squallore marasmi?
 Tu nunc purpureo nect̄ar bibis ore beatos
 Inter celicolas, fortunatosq; piorum.
 Manes, Ambrosiæ diuina & uesceris aura.
 Tu subter plantas labentia sidera cernis,
 Subiectumq; infra celi premis arduus axem,
 Stellarumq; obitus præsens specularis & ortus,
 Iam rude donatus, radium gnomonaq; ponens,
 Suspendensq; tholo semper candentis Olympi
 Arma, quibus solers metiri hic cuncta solebas.
 Quod reliquum est tibi nos, o præstantissime nostri
 Euclides secli, quasi iusta hæc soluimus acri
 Cum desiderio & luctu, mæstiq; precamur
 Ut tuâ quæ gremio tellus complectitur ossa
 Molles perpetuo uiolas suauesq; Amarantos
 Producat, tua dum fruitur mens libera celo,

Mens

*Mens pia, mens fidei in Christū face celitus ardēs,
 Exspectatq; diem, liquidī quo sideris instar
 Emicet e gelida corpus tellure reuersum
 Immortale, ipsiq; immortalī societur,
 Leticiaq; simul fruiturum & pace perenni:
 Hic ubi in omnib: omnia erit Deus vnus, & idem
 Trinus, habens circum sese agmina densa piorum
 Clara in luce coruscantum, infinitaq; uultus
 Diuini radios in secula contemplantum.
 Aeternum salue illic, aeternumq; ualetō,
 Hic tua non ullis morietur gloria seclis.*

Ἰωάννη ὁμιλίῳ μαθηματικῷ τε καὶ ἀνδρῶν
 ἐπιφανεστάτῳ.

παντοίαις ἀρετῆσιν ὁμίλιος ἕξοχος ἄλλων,
 καὶ κλυτὸ εἶν ἑσθλοῖς ἀνδράσιν ἔνομ' ἔχων,
 ἐνθάδ' ἐτυμβώθη ὁ γεωμετρίας κλυτοτέχνης,
 σώματι μὲν φθαρτὸς, πνύματι δ' ἀθάνατος.
 τῷ δὲ Ἰπικθονίεσσι καὶ ἀλείπων νυκτὶ γ' ὁμιλεῖ
 ἔρανοῖσι καθαροῖσι φρεσὶν ἀγαλλόμενος,
 καὶ πρὶν ἐμέτρησεν μὲν ὅλης ὄδε μήκεα γαίης,
 πλὴν δὲ νόμῳ καλάμῳ παντόθ' ἐπερχόμενος,
 τεχνογράφῳ τε χερσὶ σκιδόεντα πρὸς ἄξονα κόσ-
 ῆμοσε παντοδαπὰς ἡελίοιο δρόμους. (μὲν
 νυκτὶ δ' ἐτ' εἰσορόων γυρῶματα ποικίλα κύκλων
 καὶ τῶν ἐπι' ἐποχὰς μηκέτι σωζομένας

γνωσκή τί σαφῶς χήμαζόμενον πέλετ' ἄστρον
 λιμῶ ἐπ' ἢ λοιμῶ ἢ πολέμοιο τέρας.
 ὦν ἔτι θνήθ' ἡμεῖς πῶρι τῆδε ματαιολογῶμεν
 σκεπτόμενοι τηλῶ πάλυπλόκας ἔλικας.
 ὅσα τε γὰρ διδάμεθα, μαθεῖν παδάζομεν,
 ἀγνοίης ζοφερῇ προσεπιθεῖ νεφέλη. (ἠδέ
 ἀλλὰ σὺ χαῖρε καὶ αἰθέρ' ὀμίλιέ μ' αὐθι κ' αὐ-
 ἠδὲ θεοτροφέος πιμπλάθι ἀμβροσίης. (θι,
 ἀπὸ βαλεντινῶ θασ
 ἔ Δαδόχσ.

DE OBITU IOHANNIS HOMI-
 lij optimi viri & Mathematici, patroni
 bene meriti.

C Onditur exigua vir magnus Homilius urna,
 Tam dignus vita, quam Nero morte fuit.
 Corpus terra tenet, famam durabile pignus
 Vix locus, aut mundi machina tota capit.
 Flebile circumstat lugubri veste sepulcrum
 Virtus, & posita tristis Apollo lyra.
 Hunc siccis tumulum durus qui transit ocellis,
 Aut nescit Musas, aut sine mente furit:
 Nam iacet, abstrusas excellens ille per artes
 Euclides nostri temporis, ante diem:
 Qui radio numerisq; poli describere motus,
 Amplaq; metiri climata, doctus erat.

Quo

Quo non candidior quisquam, nec amantior equis,

In cuius nec fraus corde, nec ore dolus.

O probitas & prisca fides, Cur in bona nostra

Intempestive Parca maligna ruit?

Delicias hominum sublato sustulit illo,

Quem dolet obscura mæstus Elister aqua.

Ipsè quidem vitæ potuit satur esse, quod omnem

Naturæ sciret totius historiam:

Nam postquam terras, atq; aëra nosset & vndas,

Sidera viuenti nec satis alta forent:

Restat, ait, puris oculis Deus ipse videndus,

Hanc ego discipulus lætor adire Scholam.

Christus in hac sedet interpres, quo plena magistro

Spirituum gaudet sanctaq; turba patrum.

Nec desiderium te doctæ fefellit Homili,

Aspectu fruëris nunc propiore Dei.

Quæq; pijs oculis procul ante remota notasti,

Ultima ceu scamnum nunc premis astra tuæ.

Despicias errantes immania corpora stellas,

Mista per angelicos umbra beata choros.

Huc te subuexit, quæ clausum expugnat Olympū,

Tuta fide pietas, & pietate fides.

Iacobus Strasburgus. F.

TEMPVS MORTIS IOHANNIS

Homily ænigmate designatum,

I 5 6 2.

A*rbiter armorum quot lucibus ensifer Heros*

Orbis it obliqui clara per astra rotis,

Signis

*Signis terrestris quot uis est insita celi,
 Sidera lætantur quot uaga nocte Deum,
 Sensus quot cerebri surgunt per nubila, mentis
 Aura uelut famulos quos animalis agit,
 Abdita sub medio recubant quot uiscera uentre,
 Nota quot humani corporis ossa ferunt.
 Uentriculo cordis læuo quot uasa cohærent,
 Uiuas quæ flammas corpus in omne uehunt,
 Neruorum dorsi quot sunt connubia spinae,
 Percita membra quibus uis animalis agit,
 Omnigenis præbens vitalem partibus auram,
 Semita quot tunicas spirituosa tenet.
 Prima quot in Physicis, priuata ligamina sensu
 Quot domus omnigeni sanguinis epar habet.
 Constitit antidoton mistum quod nobile rebus,
 Extat ab ingenio quod Mithridate tuo,
 Quot super obliqua terram sunt sidera zonæ,
 Celi natura signa quot æquat hyems,
 Annua quot Phæbi sestertia in arte peritis
 Terrarum princeps vrbs Tyberina dedit.
 Custodes quot sunt Atlantides arboris auri,
 Tradunt quot iecoris viscus habere lobos,
 Oceani quot sunt neptes, quas fratris Hyantis
 Perpetuus fecit sidera clara dolor,
 Inter quot Diuas pulcræ victricia formæ
 Præmia, de spumis æquoris orta tulit,
 Germanæ quot luxerunt Phaëthonta iacentem,
 Audax dum currus non bene patris agit.*

Quot

Quot Sophiæ partes, quot Punica bella, quot ouis
 Cum paribus geminis Tyndaris orta fuit,
 Nymphas quot finxit quondam Iouis esse maritæ
 Candida laurigeras turba secuta Deas,
 Gentis Idumææ ductor quot ab ilice Reges
 Suspendit, pauidi qui subiere specum.
 Post quot luciferos iussit cessare quiete
 Perfecto artifices conditor orbe manus,
 Idomeneus quot Curetum deduxit ab oris
 Naues Dardanij mœnia ad alta senis,
 Pergama quot circum uicibus Thebana cruentum
 Hæctora Thessalico uidit ab axe trahi,
 Natali à pueri, sacri quem Flaminis umbra
 Tecta dedit casto pectore uirgo parens.
 Annis tot cursum tenuit per sidera mundi,
 Omnia qui flammis lustrat obitq; suis,
 Mensis & æstiuos feruens quater adidit ortus
 Qui uetus à primo Cæsare nomen habet.
 Cessit ab humanis ubi clarus Homilius arte,
 Quæ uaga cum pulcris motibus astra docet.

I. à Pinu.

EPI TAPHIUM DOCTISSIMI

Virii & celeberrimi Mathematici Iohannis

Homilij, patroni studiosorum.

Lugete ô Charites, nouemq; Musæ,

Lugete ô pueri, senesq; cuncti,

Lugete ô iuuenes bonas colentes

Artes, turba sacris dicata Musis.

Vitam

*Vitam doctus Homilius reliquit
Nuper, firma scholæ columna nostræ,
Quam, dum sustinuit, iuuare nullo
Cessauit studio, labore nullo.*

*Namq; accitus ubi ille uenit ad nos
Te Dux Saxonie vocante gentis,
Est Mathematicas professus artes,
Summa qua potuit fidelitate,
Longo tempore diligentiaque,
Musarum cupidam instruens iuuentam.
Hoc ipso, studijs suis, docente,
Magna commoda plurimi tulere.
Huius melle fluebat ore docto
Dulcis sermo magis, scientiarum,
Quas Mathemata dicimus, magistrum
Conspexit scholæ nostræ vix priorem
Vix visura etiam illa clariorem.
Euclides per eum, Proclusq; viuunt,
Et nomen Ptolemaicum celebre est,
Hic Elister agros ubi pererrat,
Musarumq; bonæ coluntur artes.*

*Multis consilium dedit fidele,
Promouit iuuenes & ipse multos,
Ut tempus studijs darent honestis.
Esset quam bonus, integer, benignus,
Iucundus, facilis, pius, suavis,
Obscuriq; sciunt, sciuntq; clari,
Ergo omnes merito dolent ademptum.*

Princeps

Princeps Saxonidos, paterq; terræ
 Hunc Augustus amore profecutus
 Viuentem eximio, dolens requirit,
 Et desiderat vtiles labores
 Solertesq; manus Homilianas.

Hunc, si Carole Quinte iam superstes
 Esses, tu quoq; , vt arbitror, doleres
 Tam rarum artificem perisse, quem tu
 Ornasses titulis nouis honorum,
 Cuiusq; ingenium bonosq; mores,
 Et dotes animi ipse comprobasses.

Hunc, lugent comitesq; principesq;
 Commendat quibus ipse Cæsar istum,
 Nobiscumq; necem queruntur illam.

Sed quo morte magis dolemus huius,
 Hoc gaudet magis ille, liberatus
 Quod morbisq; malisq;, iam perennis
 Ducat tempora gratiora vitæ,
 Et quod leticia fruatur ista,
 Quam Christus peperit suo cruore.
 Illic aspicit omne, nouit omnem,
 Hic quam non fuit affecutus artem,
 Quamuis optimus autor. vt nihil res
 Humanæ vndiq; continent beatum.

Tum quæ cum Camerario celebri
 Dilecto socero, virisq; doctis,
 De rectis studijs loqui solebat:
 Hæc cum cælicolis solet cateruis

Et

*Et quantum est hominum beatiorum,
Nunc conferre polo receptus alto
Felix ter quater & beatus ipse.*

*Illic quem didicit Deum per omnem
Vitam, quem coluit fideq; firma,
Cuius dogma sacrum fuit professus,
Cui se tradidit omnibusq; votis,
Hanc cum sanus adhuc diem videret,
Mortis cumq; suæ veniret hora:
Huic coniunctus agit perenne tempus,
Hunc laudatq; sacrosq; cantat hymnos,
Dignas pro meritis Deoq; grates
Persoluit, sine fine, saluus omni.*

*Tanto Gymnasium viro carere
Hoc nunc incipit, in salute cuius,
Partem non minimam suæ locavit.*

*Aspectu caret, at memor recordans
Artes quisquis amat bonas, eundem
Præsentem quoq; nunc adesse sentit,
Nam durant monumenta docta, morsu
Nec delere valet suo vetustas.
Doctis fama locis manet sepulti,
Et sic perpetuis manebit annis.*

*Hæc dant Pierides patrone nostræ,
Primus quas opera tua iuuabas,
Hanc postquam petiere ciuitatem,
Sæpe quæ superesse te precantur,
Ut ipsas etiam iuues deinceps.*

*Sed frustra faciunt preces,
Nam non inde datur tibi redire,
Quin nec tu cupis ipse nunc redire.*

*Quare iam memores boni, profectum
A te quod fuit, hos ferunt minutos
Defuncto Hendecasyllabos patrono,
Cui sese cupiunt probare gratas
Soluunt vltima iusta dum sepulto.*

*Quod si quid superest piæ Camæna
Figunt vota tuo sacra hæc sepulcro.*

*Erepte ô studijs patrone nostris,
Cuius condita membra in hoc suavi
Et grato quasi lectulo teguntur:*

*CHRISTO molliter in tuo quiesce,
Atq; hinc, dante DEO, resurge lætus,
Celestis tuba quando te vocabit
Summi ad gaudia possidenda celi.*

*DISTICHON QVO TEMPVS AE-
tatis, annus, mensis, & dies mortis continetur.*

*LVstra oCto aC bInos bIs natV's HoMILIIV's
annos*

HIC obIit IVLII LVX Vbi qVarta fVIt.

*DISTICHON QVO LOCVS OR-
tus & obitus notatur.*

*Quem dedit insignis puerū Memminga tenellum,
Abstulit hunc clarum Lipsia clara virum.*

Caspar Ualther Anneberg. F.

C EPI-

EPITAPHIUM
DOCTRINA ATQVE AVTORI-
TATE ORNATISSIMI VIRI IOHANNIS
Homilij, professoris Mathematicum, aliarum.
que artium in celebri Academia
Lipsensi clarissimi.

Nunc ego, qui studio terram dimensus & astra,
 Ingenuas colui modo viuus Homilij artes.
 Mortuus hic iaceo, doctrina illustris, & alto
 Donatus titulo, quantum mihi fata dederunt,
 Tantum alijs, & plus rapuerunt, quando peremptus
 Morte, graues operas liqui, doctosq; labores.
 Non modo Lipsensis me Phæbus, cuius honores
 Arduus excolui, fleuit, non tristia solus
 Damna socer doluit Camerarius, inclita luxit
 Arx etiam Augusti Ducis, et mea patria Rhenus.
 Ast ego de terris, ad celos mente receptus,
 Sidera sub pedibus circum radiantia volui,
 Arcanasq; vices miror, penitusq; repostam
 Causarum seriem, iunctis procedere fatis
 Ante Dei solium video, Christoq; dicatus
 Viuo equidem, vitamq; poli per gaudia duco.

Philippus Heroldus. F.

EPICEDION DE OBITU CLA-
rissimi & doctissimi viri, Iohannis Homilij Mem-
mingensis, optime de Academia Lipsensi
publica Mathematicum profes-
sione meriti.

Uranie

VRanie tumulto mœstas impende querelas,
 Officio pietas conuenit illa tuo.

Namq; iacet, quo non perfectius alter Olympi
 Nouerat arcanas significare vices.

Occubuit, magnæ qui mensius climata terra.
 Euclides nostri temporis alter erat.

Qui celeres varijs inscribere molibus horas
 Instituit, fato præueniente, iacet.

Nec tantum ingenuis insignis ab artibus, egit,
 Quos Deus & vitæ meta dedere, dies.

Sed veluti pleno cum Cynthia voluitur orbe,
 Collecta stellas luce superba premit:

Sic alios celebri virtutum nomine vicit,
 Parq; fuit summis prorsus honore viris.

Illum etenim iuuenes pariter coluere senesq;
 Et dignus vulgi visus amore fuit.

Quid populum loquor? armipotens quoq; **C**æsar in
 Contulit æternæ nobilitatis opes. (illum

Inde Palatini Comitibus donatus honore,
 Externo pariter clarus in orbe fuit.

Principis accessit fauor & clementia nostri,
 Qui sibi præreptum tristis & ipse dolet.

Nam decus imperio, nostrisq; perutilis oris,
 Incolumis vita dum frueretur, erat.

Hinc fœcer indutus pullata veste, dolorem
 Testatur, generi tristia fata querens.

Eheu iuste senex, nostri vnica gloria sæcli,
 His quoq; tu curis sollicitandus eras?

Te certe melior rerum fortuna decebat,
 Optime Pierij dux Ioachime chori.
 Sed nihil immites crudelia numina Parcas,
 Ultima cum vitæ labitur hora, mouet.
 Quippe pari letum, sub se trahit omnia iure,
 Fataq; præscripto stant adeunda die.
 Sola rogum virtus penetrat, flammisq; probata
 Post mortem æternum spargit in orbe iubar.
 Inprimis damni his nihil imminet atq; pericli,
 Sunt quorum Christi pectora fulta fide.
 Per mala cuncta fides graditur, mala vincit eūdo,
 Et duce consequitur digna trophæa suo.
 Talis ad ætherias concessit Homilius oras,
 Iam vultu letus colloquioq; DEI.
 Hic requiem inuēnit multi finemq; laboris,
 Hic valet æternis vsus vbiq; bonis.
 Interea, solitis dum tempora legibus ibunt,
 Dum nomen seræ posteritatis erit:
 Semper honos, nomenq; viri, laudesq; manebunt,
 Et partum vera dexteritate decus.

EPITAPHION EIVSDEM.

Membra sub hac tumuli composita reliquit arena,
 Qui celum nostro tempore fulsit Atlas,
 Nomen Iohannis, cognomen Homilij adeptus,
 Quam bonus ingenio, tam pietate grauis.
 Nunc, satis eximio dotatus Caroli honore,
 Et Ducis Augusti dignus amore, iacet.

Spiritus

*Spiritus ast celum, quod fortiter ille gerebat,
Incolit, hoc precium pro pietate tulit.*

*Iohannes Uogelius Dres-
densis. F.*

*IN OBITVM DOCTISS. VIRI D.
IOHANNIS HOMILII BONARVM
artium Magistri & Mathematici ce-
leberrimi, Epicedion.*

*FVnebres induta habitus lugete Camæna,
Eheu iam veri caussa doloris adest.
Tundite plangentes mœrentia pectora pugnis,
Dilaniate comas, dilacerate genas.
Bis binos & viginti bis Homilius annos
Natus, heri durum mortis obiuit iter.
Ille quidem fessus morbis, animo tulit æquo
Disrumpi vitæ stamina nigra suæ.
Sed duro illius labefacta Mathemata casu
Frigent, & nostræ est facta ruina scholæ.
Gymnasium claro priuatum est lumine nostrum,
Incertum huic possit quem reperire parem.
Ille & præclari tituli nomenq; decusq;
Ob dotes animi, Cæsare dante, tulit.
Illum pacis amans noster dux vnice amauit,
Et lateri voluit semper adesse suo,
Ut coram admirans opera ingeniosa videret,
Sed precibus motus fuit abire domum.
Quæ prius hoc Memminga viro gaudere solebas,
Nunc illo amisso terra paterna dole.*

Sat fortunatus consanguinitate propinquis,
 Et satis in terris auctus honore fuit.
 Tum felix socerum Camerari te quod habebat,
 Cuius terrarum nomen in orbe sonat.
 Coniugio hac in parte minus feliciter usus,
 Quod natas rapuit mors properata nimis.
 Ast nimium contra faustus, nimiumq; beatus,
 Quod vera agnouit relligione Deum.
 Quem solida semper coluit pietate fideq;
 Verbum eius ponens mentis in aede suæ.
 Et saluatorem suprema voce vocauit
 Christum, oculos donec clauderet alta quies.
 Altera pars melior viuit, celoq; recepta est,
 Frigentis corpus iam sepelire parant,
 Corpus humo tegitur, nomen laudesq; manebunt,
 Et tanti ingenij fama superstes erit.
 Celum & dum stellas, dum pisces pontus habebit,
 Extabunt tanti tot monumenta viri.
 Scribere plura vetant lacrimæ, gemitusq; dolorq;
 Hisq; alij forsitan mox meliora dabunt.

Abrahamus Cæsius Flami-
 nius. F. Id. Iulij.

ODE IN OBITVM OPTIMI ET
 clarissimi viri Iohannis Homilij, liberalium
 artium Mathematicumq; Magistri,
 & professoris.

Heu quis tristitiæ modus,
 Quis desiderio terminus, aut pudor?

Lamen

Lamentabilis occidit

Fidus Pieridum cultor Homilius.

Tam caro capiti & pio,

Tristes Uranie dic age nenas,

Et tam nobilis ingeni

Tecum tolle polos nomen in arduos.

Quod longo hunc minus obsitum

Aeuo mors tulerit, Parca nec, æmula

Magnis sepe viris, manu

Festinante minus stamina ruperit:

Tantam tardius inclita

Iacturam, ætherijs artibus additam

Mærens Lipsia prosequi

Cessabit lacrimis funere debitis.

En cætus simul, vt patrum

Luget nobilium turbaq; ciuium?

Ut grex Aonidum sacer,

Pubes cum pueris integra paruulis

Carmen lugubre præcinit,

Implens flebilibus sidera questibus?

Hæc lamenta quis arguet?

Non durus penitus sensu Adamantino.

Finem quis statuet viro

Tali promeritas fundere lacrimas?

Cui sincera fides, cui

Comis simplicitas, pulcraq; castitas,

Nec non candor amabilis

Aeuo hoc quem similem quem reperit parem?

Non dotes animi incliti,
 Non artes, tenui condere carmine
 Conabor tenuis, quibus
 Arces contigerit poli,
 Stellasq; altaq; sidera,
 Semper fixa sua in sede morantia
 Aut errantia tramite
 Certo, perpetuis non sine legibus.
 Est testis locuples satis
 Erga illum egregij gratia Cæsaris,
 Cui lectus fuerat comes,
 Romaniq; decus grande Palatij,
 Sunt testes opera illius,
 Sunt ingens specimen, sunt monumentaq;
 Quæ passim celeberrimi
 Iactant artifices, lampade Cynthius
 Qua vel purpureum diem
 Profert, vel pelago condit Iberico.
 Sis felix ter & amplius,
 Salveq; ,ô celebris laus Academia,
 O damnum irreparabile,
 Donec sol vicibus tempora diuidet.
 Tu nunc astrigeros globos
 Perlustrans alio lumine dispicis,
 Quicquid nostra acies vetat
 Mortali penitus cernere lumine
 Tu sedes superum incolis,
 Et calcas pedibus sidera fulgidis

Iam nunc desine lugubres

*Cantus Uranie, scande Heliconios
Saltus, aut liquidum æthera,*

Perferq; hæc reliquis mæsta sororibus.

DISTICHON DESIGNANS
annum obitus.

QVI toties **CeLI** **SvspeXIt** **HoMILIVs**
orbes

FLExIVagi **feLIX** **INCOLIt** **astra** **poLI.**

*Wolfgangus Plancus ex
schola Grimmeni. F.*

IN OBITVM CLARISSIMI VIRI
*M. Iohannis Homilij professoris Mathematicum
in Academia Lipsensi.*

H*ic qui morte iacet sublatuſ Homiliuſ, eiua
Inclita virtutis fama perennis erit.*

*Mors membruſ factuſ ſomnuſ, requieſq; ſepulcrũ
Lætior at viuut ſpirituſ ante Deum.*

Gaudet ibi felix, quod vicerit inuidia fata:

Fata nimis doctis inſidioſa viriſ:

*Fleut tamen illiuſ mæſtiſſima funera Muſæ,
Fletq; vicem noſtræ turba ſacrata ſcholæ.*

*Eximium periit noſtri decuſ ordinis, heu heu
Vix habet huic vllum Theutoniuſ ora parem.*

*Primuſ erat pietatiſ amor, quam pectore toto
Ad ſummum coluit ſeduluſ vſq; diem.*

*Accessit varijs prudentia cognita rebus,
 Et mens consilio plena, fideq; fuit.
 Calluit egregie linguas, pectusq; per artes
 Excoluit doctas erudiendo suum.
 Candor apud nostros res intermortua pene est:
 Attamen hoc vere præditus ipse fuit.
 Multarum causas rerum est scrutatus, & illas
 Protulit ingenij dexteritate sui.
 Errantem norat lunam, solisq; labores
 Stellarumq; vias iuraq; summa poli.
 His fuit ornatus donis vir maximus, vnde
 Non meritorum etiam præmia nulla tulit.
 Carolus hunc Cæsar summo dignatus honore est,
 Augustiq; Ducis dignus amore fuit.
 Sed satis. O Musæ tristes deponite luctus,
 Sat pietas lacrimis officiosa dedit.
 In se terra tenet quod erat tellure creatum,
 Et quod de celo est, hoc tenet ipse polus.
 Sidera cernit vbi volui pariterq; reuolui,
 Cui fuit ad superas scandere cura domos.
 Tolluntur iusti, ne tristia tempora cernant,
 Sed tamen hoc curat turba profana nihil.*

*Iohannes Gössingus Annæ-
 bergensis. F.*

IN OBITVM OPTIMI ATQVE
*doctissimi viri Iohannis Homilij Ma-
 thematici insignis.*

usque

V Sque adeon' cito decurrit mortalibus ævum,
 Inijcit & cunctis mors truculenta manus?
 Scilicet hoc meruit primorum culpa parentum,
 Propter et hæc hominum crimina, pœna manet.
 Vita brevis nostra est, certa mors aduenit hora,
 Ad subitum illius se paret omnis iter.
 Hæc nulli parcit quamuis se munit armis,
 Et longæ numeret nobilitatis auos.
 Non vllum vires, facies non liberat vllum,
 Congestæ nullum diuitiæq; iuuant.
 Illa potest æquis pedibus pulsare tabernam
 Pauperis, atq; altæ regia tecta domus.
 Hac & Homilius est celeri nimis ille peremptus,
 Qui fuit Aoniæ gloria magna chori.
 Phœbe lyra posita plange, & vos plangite Musæ,
 Quisquis ades mecum fœmina virq; dole.
 Ille erat insignis spectatis moribus, illi
 Virtus & pietas nomina magna dedit,
 Ille Mathematicas artes complexus amore est,
 Ingenio & superas attigit ille domos.
 Propterea à cunctis fuit haud indignus amari,
 Fulsit & insignes inter honore viros.
 Principibus placuit, Regum quoq; clarus in aula,
 Hunc suus ex merito nobilitauit honor.
 Hunc & Saxonie princeps est inclitus heros
 Complexus magno semper amore virum.
 Illius occasu merito ergo Academia mœsta,
 Et Musæ multis fletibus ora rigant:

*At tibi clare senex, decus admirabile nostri
 Sæcli, alijs multo tristior est obitus.
 Nam gener ipse tibi carus, tibi gratus amicus,
 Aegræ solamen mentis & ille fuit,
 Sed fuit æterni hæc dominiq; Deiq; voluntas,
 In cuius nostra est vitaq; morsq; manu.
 Tu viuas vtinam longæuis Nestoris annos,
 Tu maneat studijs litterulifq; diu.
 Aeternæ ille videt verissima gaudia vitæ,
 Illius viuit spiritus ante Deum.
 Cui tota in vita credens quicunq; salutem
 Commisit, fidei præmia digna capit.*

Sebastianus Leonhard.

Dresdensis. F.

DE OBITU DOCTISSIMI VIRI

Iohannis Homilij,

N*unc quoq; celestes qui ascendit Homilius ar-
 Utilis huic vitæ, si licuisset, erat. (ces,
 Nam varias rerum causas & semina norat,
 Ingenio inquirens plurima digna suo.
 Lustrabatq; alto labentia sidera celo,
 Unde suas vires inferiora trahunt.
 Idem etiam norat radio describere mundum,
 Quæq; sub illo aut hoc sidere terra iacet.
 Ille suo Aonidum fido arua labore colebat,
 Quos potuit cupide cunq; docendo iuuans.
 Ille & Principibus studium moresq; probabat,
 Principibus laus est magna placere viris:*

*Virtutemq; sacro pietatis amore colebat,
 Aeternum fugiens fallere fraude Deum.
 Ac soli toto fidebat pectore Christo,
 A quo vera animis paxq; salusq; venit.
 Ergo etiam tumulo feliciter ossa quiescunt,
 At mens aeternæ munera lucis habet.*

EPITAPHIUM.

*Hic iacet, ætherijs bene notus Homilius astris,
 At vivit sanctos spiritus inter avos.*

Georgius Iost. Nosenus. F.

*IN OBITUM DOCTRINÆ ERV-
 ditione, & virtute præstantis viri Iohannis Ho-
 milij, Opt.artium Magistri & Mathematicum
 professoris celeberrimi, in Acade-
 mia Lipsica.*

NOx erat & clauso capiebam lumine somnū,
 Omnia cum placida fessa quiete iacent.
 Tunc ego fæmineas visus sum audire querelas,
 Aspiciensq; gregem ter numerare trium,
 Quarum verba diu gemitus cum rumperet: Una
 Tandem ex his plena talia voce refert:
 Uranie dic cara soror tantæ vnde querelæ?
 Labitur ex oculis, cur ita gutta tuis?
 Illa ad quæ contra placido sic ore locuta est,
 Vocem singultu præripiente sibi.
 Quid quæris causam tanti, dilecta, doloris?
 Causa huius nobis invida Parca fuit.

Quam

Quam nostris esse infensam scis semper alumniis,
 Conari & nostrum perdere fraude chorum.
 Dum male connectit multis fatalia fila,
 Et facit ex doctis funera crebra uiris.
 Si quicquam lacrimæ, si quid pia vota valerent
 Multorum, certe talia non faceret.
 Ferrea sed gerit hæc durum sub pectore saxum,
 Nec quicquid hanc fletus, nec pia verba mouent.
 Sic fatur gemitus imo de pectore ducens,
 Tristis & ex somno suscitator ipse graui.
 Eheu, quarta dies postquam sed mensis Iuli
 Venit, & octauum signa dedere sonum,
 Obuia mixta mihi mulier fit talia dicens:
 Lux hodie affinem sustulit ista tuum.
 Ah narres meliora. An sunt mea somnia vera,
 Tuque iaces Clarij gloria summa chori?
 Et præcessisti nobis, ad limina celi,
 Finijt & vitam terminus iste tuam?
 Care vale affinis. Nunc te tua fata tulere,
 Mox alium quemuis & sua deinde manent.

EPITAPHIUM EIVSDEM.

Hoc tegitur tumulo immatura morte peremptus,
 Qui fuit ingenio maximus, arte grauis,
 Aethere sparsa alto scrutatus Homilius astra,
 Mensus humumque & quo cingitur illa, mare.
 Spiritus aetherias penetravit liber ad arces,
 Fama sed immenso viuit in orbe viri.

Ludouicus Camerarius affini
 benemerito, F.

IOHANNI HOMILIO MATHE-
matico & viro opt. atq; doctiss.

Astra quibus motus toto fulgentia celo
Legibus absoluant nocte dieq; suos.

Quas faciat radijs obstans solaribus umbras,
In quamcunq; cadant, terra rotunda, plagam.

Quisq; sit erecti gnomonis & indicis vsus,
Phæbus vbi nitido lumine complet humum.

Quicquid opus magnum Ptolemæi, vel Megarensis
Euclidis, quicquid tota mathesis habet.

Haud ullus prisca vel nostri temporis ævo
Tam potuit doctis explicuisse modis.

Quam Latio Graioq; disertus Homilius ore
Tradidit hæc claris principibusq; viris.

Illustris tituli clemens affecit honore
Hunc inuicte tuus Calole Quinte fauor.

Ipsæ etiam patriæ Pater & fortissimus heros
Saxonice Augustus Duxq; decusq; domus,

Hunc à se voluit studijs & honoribus auctum
Consilij proceres inter habere locum.

Huius Anhaltinus Princeps Ioachimus amorem
Testatus misso munere sæpe fuit,

Quin alijsq; Duces ipsum coluere, viriq;
Quos celebres Claria fecit in arte labor.

Prætulit hunc multis insigni laude Melanchthon
Unicus Aonijs duxq; paterq; chori.

Quam Ioachime gemis generum præceptor adem-
Atq; loco patris noster amate socer.

(tum
Donec

Donec erunt artes, solidae quæ climata terræ
 Lucida quæq; poli noscere signa docent.
 Heroës, doctiq; viri, studijsq; iuuentus
 Dedita eum memori semper in ore ferant,
 Ipsius eximium tollent ad sidera nomen
 Pierio suaues ex Helicone Deæ.
 Scilicet ingenuus candor, doctrinaq; præstans
 Ipsius & virtus præmia tanta tulit.
 At quæ scrutari radioq; notare solebat
 Nunc vaga sub pedibus conspicit astra suis.
 Hic vbi non horas numerat, metitur & umbras,
 Quas æther nullas lumine plenus habet.
 Sed pius in Christo, tota quem mente colebat,
 Libera perpetuæ gaudia lucis agit.
 Affini S. cariss. Caspar Iunger-
 man Cerbest. F.

F I N I S.

02.6.11.3913

